

Известно време продължихме да се храним мълчаливо, след което го попитах:

– Кога се пенсионира?

– Преди десет години. Оттеглих се през седемдесет и първа.

– И как прекарваш времето?

Нещо проблесна в очите му и той ме погледна хитро усмихнат.

– Ровя се тук-там. Преглеждам стари дела. Неразкрити.

– В криминалния отдел ли служеше?

– Ъхъ... ъхъ... – кимна той и двамата продължихме вечерята си.

През този ден не научих нищо повече, но след това често обядвахме заедно или просто пийвахме по чаша бира.

3

По онова време водех съвсем редовен живот. Пет дни седмично киснех в кантората си. Изпълнявах поръчки на една застрахователна компания и работата, която извършвах за нея, ми осигуряваше достатъчно средства, за да мога да държа главата си над водата, поне докато дъното бе плитко. Три-четири пъти седмично се отбивах в заведението и там най-често седях на приказки с Ялмар Нюмарк. През останалите дни си устройвах кросове на дълги разстояния през пресечени местности или по асфалт, в дъжд и лапавица.

Към чашите бира, които изпивах в заведението, аз прибавях у дома и по няколко глътки от шишето с водка, но тежките кросове поддържаха равновесието в организма ми, та ако наистина се износвах, това ставаше все пак твърде бавно.

През почивните дни на всяка втора седмица ми гостуваше Томас – вече десетгодишен, – гледаше ме с умни и сериозни очи и ми разказваше за футболни мачове, които бях пропуснал, за книги, които не бях прочел. Бракът ми с Беате бавно се превръщаше в далечен спомен, подобно на спомените за местата, където бях прекарал детството си. Преди да срещна Ялмар Нюмарк, най-голямото събитие за мен бе новата помощничка

на зъболекаря, чийто кабинет се намираше до кантората ми. Само подир няколко седмици тя започна да ми се усмихва, когато се разминавахме по коридора.

Лятото настъпи внезапно в началото на май. Жегата притисна града. Хората бърсеха потта от зачервените си лица и отново копнееха за студените дни. Мечтата им се сбъдна. Лятото свърши към седемнайсети май и небето пак се навъси. Не минаха и няколко дни, когато на всички ни се струваше, че слънце сякаш никога не е имало и веча никога не ще има.

През един от тези дни, когато небето бе надвиснало над града като мокро вълнено одеяло, в кантората ми позвъни мъж, който не пожела да каже името си.

– Всякакъв род поръчки ли приемате, Веум? – попита той.

– Зависи – отвърнах.

– А какви не приемате?

Бях доста уморен и отсякох:

– Кажете, с какво бих могъл да ви бъда полезен?

– Струва ми се... Моята жена ми изневерява.

Не му отговорих. На другата страна на залива личаха очертанията на старата шхуна „Министър Лемкул“, пълна с туристи. Напомняше препариран лебед, пълен с насекоми.

– Необходимо ми е... Искam непременно да бъда сигурен в... – нижеше гласът в телефонната слушалка.

– В какво?... – попитах разсеяно.

– В това, че тя ми изневерява! Моята жена.

– Това е от тези работи, с които не се занимавам,

За миг настъпи тишина. След това гласът му прозвуча заплашително:

– Защо, по дяволите, не ми казахте това веднага! – Овладя се все пак и попита по-спокойно. – Имате си принципи, така ли?

Бях принуден да се усмихна.

– Да, имам си.

– Тогава ще позвъня на другото детективско бюро.

– Направете го. Там сигурно не страдат от такива неща.

– От какви?

– От принципи.

– Хъ... – Той прекрати разговора и затвори. Продължавах да седя, стиснал слушалката в ръката си. Чак след като я поставих на вилката, ме прониза мисълта, че това обаждане бе един вид заплаха, каквато дотогава никой не ми бе отправял.

Този ден затворих рано и отидох направо в заведението. Ялмар Нюмарк бе вече вътре и веднага щом влязох, ми направи знак да ида на неговата маса. Беше сам.

Тези три-четири седмици, откакто се бяхме запознали, изминаха много бързо, а вече ни се струваше, че сме приятели от години.

Обсъждахме какви ли не неща и без да бяхме станали съвсем откровени един с друг, разговорът ни вървеше леко.

Често разговаряхме и за стари криминални случаи, разкрити и неразкрити, но най-вече засягахме въпроси, каквито могат да вълнуват двама мъже с трийсет години разлика във възрастта си.

На няколко пъти той ставаше напълно сериозен. Веднъж ме попита:

– Кога всъщност си роден, Веум?

– През четирийсет и втора.

– В такъв случай не помниш нищо от войната?

– Немного.

Той дълго не помръдна, мълчаливо впил мрачен поглед пред себе си.

– Слушай, Веум, наименованието „Пофугл“ говори ли ти нещо?

Поклатих отрицателно глава.

Той поде:

– Фабриката за бои на акционерното дружество „Пофугл“ се намираше на булевард Фьосангервайен. През 1953-а там избухна голям пожар, предизвикан от експлозия. Изгоря цялата фабрика и много хора загинаха.

– Нещастен случай?

– Така твърдяха. Участвах в разследването. Беше изключително трудна работа.

Същата вечер, малко по-късно, Нюмарк внезапно каза:

– Има случаи в нашата следователска практика, които така те поглъщат, че мисълта за тях никога не те оставя. – Той удари с вестника си по ръба на масата: – Никога!

Интуитивно почувствах връзката между онова събитие и отношението му към него. Той сякаш искаше да ми довери една кръстословица, която още не бе решил.

Много често, когато разговаряхме, в очите му блестяха доброжелателни пламъчета, а гласът му бе наситен с лек хумор.

– Веум – казваше той, – истина е, че престъпленията, за които говорим тук, са доста трагични, но, по дяволите, Веум, това все пак е история, само история.

Сега обаче пламъчетата в очите му угаснаха, той стана извънредно сериозен и аз разбрах, че има предвид нещо съвсем друго.

Нещо, което още не се бе превърнало в история, което продължаваше да живее ако не за другите, то във всеки случай за него.

И като че искаше да го сподели с мен, макар да не бе решил окончателно дали да го стори.

– Знаеш ли какво е Ротеифтен, Веум?

Поклатих отрицателно глава.

– Ротеифтен?

– Така го наричаха. През войната.

– Слушай... Това има ли нещо общо с „Пофугл“?

Не ми отговори. Само ми хвърли мрачен, непроницаем поглед. След известна пауза вече разказваше за друго.

В този майски ден той бе доста нервен. Пиеше по-бързо от обикновено, много повече от мен. Говореше трескаво за някакъв пожар и въпреки че през сезона наистина не липсваха причини за безпокойство от такава опасност, в думите му долових някакво предзнаменование.

– О, чувствам се стар, Веум! – избухна внезапно.

– Е, е... Имаме още доста живот пред нас.
– Слабея, не ми остава много.
– Престани! Разбира се, че още дълго ще живееш. Здрав си, силен си и...

– Годините минават, Веум, а вълкът ни дебне.

– Вълкът?

– Времето, Веум. Времето обикаля безшумно из улиците и точи зъби подире ти. Един ден те захапва, а не след дълго скача към гръкляна ти. И тогава си свършен. Задраскан от списъка на живите.

Казах внимателно:

– Може би ще ни запишат на друго място?

Той остави вестника и удари с двата си пестника така тежко по масата, че бирената халба подскочи между тях.

– Не вярвам в това – процеди мрачно.

Огледах се. Ситният дъжд отвън навяваше в заведението мрачно есенно настроение. Осветлението вътре никога не бе особено силно и лицата на хората около нас зееха като отворени рани. Потъмнелите им от болезнена самота очи излъчваха отчужденост, устата, оставящи слюнки по чашите, ломотеха безсмислени слова, а времето течеше – коварно и безпощадно. Порази ме пресъздадената от него вярна, почти художествена картина, сякаш оживяла пред мен: космат вълк с остри зъби, свиреп хищник-единак, спътник на смъртта. Кръвожаден звяр, чийто лов не секва. В града той се чувства у дома си, бродейки по очакващите ни навън улици. Отдавна бяха изстребили вълците в горите и долините. Но звярът продължава да дебне жертвите си в града, покрай асфалтираните улици, притулен до проблясващите основи на мостовете и до зеещите отвори на отходните канали – там ловува той, вълкът, времето. И дали не е все едно вътре ли сме или навън?

Погледнах Ялмар Нюмарк. Едро изсеченото му лице бе сурово и затворено. Помътнелите му очи гледаха някъде надалеч-надалеч. Той седеше изправен до ръба на масата, с леко наклонена назад глава и с поглед, зареян над мен. В едната си

ръка стискаше навития вестник, другата бе отпуснал до бирената халба.

– Защо не ми разкажеш за „Пофугл“? – подканих го аз.

Въпросът ми го върна отново към действителността.

– Това пък защо? – попита недоверчиво.

Направих неопределено движение:

– Интересно ми е.

Той ме погледна мрачно. После лицето му сякаш отведнъж се проясни.

– Прощавай, днес не съм на себе си. – Огледа се. – Обстановката тук ми действа на нервите. Я да идем у дома при мен. Там съм скътал и една бутилчица. Ще ти разкажа всичко.

Допихме чашите си и станахме. Дъждът навън нахлуваше като че на приливи откъм морето и струите му шибаха лицата ни: дълги, лепкави струи, които сякаш се забиваха в косата, в кожата на главата и в дрехите, внушавайки чувство за прогизналост и печал. Горе по планинските склонове дърветата се олюляваха раззеленени и бременни. В градините покрай пътя към планината първите бледи люлякови цветове се бяха вкопчили здраво в клоните на храстите подобно на задрямали синьобели прилепи. Но тежкият им наситен лъх не стигаше до нас, тъй като бяхме застанали под дъжда, на обветрения тротоар до пустинния кей. Не издържах и се огледах – за вълка.

Никъде не го зърнах, но прокарах ли ръка по лицето си, усещах белезите, които ми бе оставил с ноктите си.

За пръв път аз и Ялмар Нюмарк излязохме заедно от заведението.

4

Ялмар Нюмарк живееше на четвъртия етаж в неизмазана тухлена къща в долната част на улица Скотегатен. Жилището се състоеше от две малки стаи, кухня и тясна, примитивна тоалетна с вход от вътрешния двор. Малка врата водеше от кухнята към аварийната стълба. През сиво-белите пердета се виждаха къщите надолу по Нюстегатен и отсреща – Пуддефиорд,

където корабчета на Ашкьойската фериботна линия сновяха насам-натам в дъжда.

Преди да влезем в холчето, ние си взехме по една чашка от кухнята. Когато вече се настанихме там, Ялмар Нюмарк измък-на неотворена бутилка ракия от кафяв лакиран шкаф. В тази стая прозорците бяха позатулени към слънцето и гледаха към Кlostерейт.

Ялмар напълни чашите.

– Наздраве!

– Наздраве!

Ракията разпали гърлото ми и бавно се стече по тялото ми, сгривайки го, а в стомаха ми сякаш разцъфна кехлибарена роза.

Ялмар Нюмарк се бе настанил в дълбоко кресло, с подлакътници от светло лакирано дърво, а аз – в тапицирано, със сиво-зелена дамаска. До стената, встрани от шкафа, имаше стар стол, а между нас – масичка, застлана с доста износена покривка. Горе на шкафа се виждаха няколко пожълтели семейни снимки, а на една от полиците му видях евтини книги с подгъвани при прочита страници. До черната кахлена печка, край едно празно дървено сандъче, бяха натрупани вестници. Към следващата стая водеше светлозелена врата, до която се мъдреше телевизорът, а на пода до него – портативно черно радио.

– Оглеждаш? – попита Ялмар Нюмарк.

– Стар навик.

– Познат ми е – кимна той.

Обиталищата на хората разкриват за тях много повече, отколкото може да се предположи. Добрият следовател винаги извършва подробен оглед на местопроизшествието не само за да открие евентуални улики, но и за да си изгради определена представа за жертвата.

Отпи от чашата и продължи:

– Виждаш, че съм ерген. Тук няма нито цветя, нито кошнички с клъбца прежда. Не ще видиш и подноси с плодове или портрети на деца по стените. Тези снимки там са на отдавна починалите ми родители. Това не е дом, а място, където ношувам, намирам подслон от дъжда или пийвам чашка. Наздраве, Веум!

Вдигнах чашата си и отпих разумно.

След леко двоумение той ме попита:

– Бил ли си женен някога?

Мълчаливо му кимнах утвърдително.

– Деца имаш ли?

– Едно. Момче.

– Тъкмо това може би най-много ми липсва.

Той все още не бе запалил лампата и в полумрака лицето му изглеждаше още по-мургаво. То контрастираше със сивобялата му коса и придаваше на Ялмар вид на южноевропеец. Погледнато отпред, лицето му изглеждаше ъглесто със солидната си челюст и широки скули. Кожата, обвила масивния му череп, се изпъна и той наведе тъмните си очи към мен. После пак се поизправи и каза с овладян глас:

– От време на време се разхождам в парка на Нурднес и когато сядам на някоя пейка да си почина, при мен понякога идва ей такъв ситен малчуган, излязъл в градината с майка си. Пристъпва несигурно и протяга ръчички към седналия на пейката стар мъж. Аз го вдигам и слагам на колената си, а малчуганът ме дърпа за носа и се смее. След това иска да слезе и бързо-бързо да се притисне до майка си, защото близостта на непознатия стар мъж изведнъж започва да го тревожи. А майките важно-важно се усмихват, обзети от гордост, че рожбите им са толкова общителни. После ги отвеждат, а аз разбирам какво съм пропуснал в живота си... На колко години е синът ти?

– На десет.

– Разведен ли си?

Отново кимнах с глава.

– От време на време се чудя кое е по-лошо. Да си женен щастливо и после да се разведеш, или да си живял сам цял живот, без нито веднъж, истински, да си разделил нещо с друг.

– Това има две страни – отбелязах аз. – Да се озовеш изведнъж отново сам, може да подейства едновременно и като шок, и като облекчение. А след като първоначалната уплаха или първоначалното чувство на облекчение се уталожат, то...

остава само самотата. Но аз мисля, че поне засега съм си намерил някакъв изход.

— Ала това е горчиво съществуване, Веум. Когато си станал на седемдесет години и не ти остава още много да живееш, тогава изпитваш горчивина, че си прекарал цял живот... сам. Изминаха вече... деветнайсет години, откакто за последен път бях с жена. — Погледът му се зарея нейде далеч. — Бяхме в студена хотелска стая. Тя бе на възраст към петдесетте, с рокля от груб плат и с ужасно шумолящ комбинезон, който така и не разбрах кога се свлече на пода. Бях по работа в Хаугесюнд и я срещнах в ресторанта, където пихме по бира. После тя дойде горе в стаята ми да си допием и... — Той разпери ръце и добави лаконично: — Разбира се, можех да имам и други. Можех да си купувам жени, както правят някои. Но... не исках да става така. Исках да е нещо, което човек прави, защото... защото е събрал в себе си топлина и за друго същество, защото има какво да сподели. В противен случай не би си струвало да го правя, а сега, сега вече е късно. Хиляда деветстотин шейсет и втора година — деветнайсет години оттогава, Веум! За същото време е израснало цяло ново поколение момчурляци, вече оставили зад себе си първите любовни приключения.

Мислите ми отлетяха назад. През 1962 година съм бил на двайсет години и вече наистина оставил първите си любовни преживявания зад гърба си. Значи един човек току-що е привършил пътя си в професията, а друг едва го е започвал. Ето как животът вдява конците си в нас и шие своите модели с невидима, но безжалостна ръка.

— Колко време е изминало, откакто ти? ... — Той не довърши въпроса си.

Глътнах малко ракия и процедих с крива усмивка над кафявата течност:

— Половин година, беше в Ставангер.

Той сведе очи към чашата си и после изведнъж ме погледна, както винаги с присмехулен блясък в тях:

– Оказва се, че и двамата сме изживели последни любовни приключения в Рогаланд – След което философски добави: – Да, Берген е студен град.

– Не смятам, че е по-студен от други градове – казах. – Само дето доста често става така, че се чувстваш много самотен именно в родния си град, и то защото тъкмо там не би трябвало да се чувстваш така. Естествено е да те обземе самота в други градове. Но те пък ти предлагат същевременно и нови полета за действие, една внезапна свобода, каквато никога не получаваш в родния си град.

Ялмар Нюмарк стана и запали един от аплиците на стената. Стаята се обля с жълтеникава пращна светлина. Отвън сумракът прииждаше на гъсти вълни към стъклата на прозорците, а вътре двама мъже, единият на седемдесет, а другият на почти четирийсет години пиеха ракия и говореха за самотата.

Известно време не продумахме. После аз се обадих:

– Извика ме, за да ми разкажеш за „Пофугл“, нали?

Погледът му сякаш беше зареян нейде надалеч. Гласът му прозвуча глухо:

– Не си ли спомняш обявите им във вестниците от онова време? На рекламните страници се мъдреше паун с разперена пъстра опашка. Много по-едър екземпляр бе изрисуван върху стената, обърната на север, и блестеше на светлината на автомобилните фарове, когато колите ни се носеха по Фьосангервайен.

Поклатих отрицателно глава.

– Трябва да съм бил твърде малък. Единственото, което си спомням от рекламите, са усмивките и ослепителните зъби на оня здравеняк, който като че направо ни повеляваше да използваме пастата за зъби „Фенол“.

Ялмар стана и влезе в стаята зад светлозелената врата. Върна се с голяма продълговата кутия от картон под мишница, обвързана с канап. Пусна я на пода и тя глухо изкътня.

– Тук е целият материал, който съм събрал за „Пофугл“ – каза той, отново седна край масата и напълни вече изпразнените чаши.

– Изглежда тежичък – казах аз. – Какво съдържа кутията?

Той разтвори джобното си ножче и сръза връвчицата, опасала кутията. Бръкна вътре и извади куп хартия. Подаде ми го.

– Голяма част от това, което виждаш, са изрезки от вестници. Освен тях тук има копия от протоколите на всички разпити и технически експертизи, направени след пожара.

Най-отгоре в купчината имаше пожълтяла изрезка от брой на вестник, излязъл в началото на петдесетте години, когато босовете на агенциите за покупко-продажби на имоти още не бяха превзели редакциите и страниците на вестниците. Богата на заглавия бе първа страница и на нея с най-дебели букви се открояваше следното: „15 УБИТИ ПРИ ПОЖАР, ПРИЧИНЕН ОТ ЕКСПЛОЗИЯ“. Отдолу бе написано с по-ситен шрифт: „Пофугл Малинг“ на Фьосангервайен изгоря до основи“. В текста се съобщаваше, че хората от околността чули силна експлозия около 14,25 часа. Веднага след това станало ясно, че зданието е обхванато от пламъци, а когато в 14,35 часа пристигнала пожарната команда, цялата сграда горела. Най-тежко било положението в производствения цех и всичките петнайсет души, които по време на злополуката били на работните си места, загинали.

Най-незначителни били щетите в крилото на администрацията. Извършени били светкавични спасителни операции, за да се измъкнат от пламъците евентуално оцелели работници, а на една драматична снимка личеше запечатан момент, в който пожарникарите изнасят пострадалите от горящата сграда сред порой от водни струи.

По-нататък следваше указание да се обърне на осма страница, където намерих поредната изрезка. Пред огромен и черен терен, опустошен от огъня, бяха снети две жени: едната – млада brunetka с разрошени коси; другата – по-възрастна, с очила с рогови рамки, уста и нос, напomniaщ клона на бухал, силно накъдрена. Текстът под снимката гласеше: „Чиновничката Елисе Блум и секретарката Алвилде Педершен, и двете оцелели от злополуката, пред изгорялата до основи сграда на фабриката

на Фьосангервайен“. Под снимката бяха поместени интервюта с различни очевидци, единни по въпроса, че експлозията е станала съвсем неочаквано и „била като шок“ (според госпожица Педершен). Собственикът на фабриката, директорът Хагбарт Хелебюст, се намирал по същото време в Осло и по телефона не можал да каже нищо друго пред журналистите, освен че е дълбоко потресен от случилото се нещастие и изказва най-искрено съчувствие на скърбящите семейства на загиналите. От информацията във вестника ставаше ясно, че много от работниците са извършили истински геройски подвизи още преди да пристигне пожарната команда, и че без тяхната себеотрицателна и бърза намеса броят на загиналите сигурно е щял да бъде още по-голям. Началникът на пожарната команда поясняваше, че все още е невъзможно да бъдат открити причините за експлозията.

Прелистих по-нататък. В доста изрезки от други вестници се разказваше за произшествието приблизително по същия начин. Мненията на разни експерти бяха толкова много и все изпълнени с професионални термини, че направо не ми бе възможно да си създам свое собствено само с едно тяхно изчитане.

Вдигнах очи към Ялмар Нюмарк, който ме наблюдаваше с израза на колекционер, показващ уникалната си сбирка от стари фотографии.

– Откриха ли причината за пожара? – попитах аз.

– Имало е пробойна на един от промишлените резервоари. Оттам е изтичал силно избухлив газ и дори една искра от електрическата мрежа е била достатъчна, за да предизвика експлозия. Така впрочем е и станало.

– Добре, но?...

Той ме погледна, сякаш преценяваше до каква степен би могъл да ми се довери.

Продължих:

– Да, убеден съм, че трябва да има някакво „но“, щом си натрупал целия този материал.

– Имаше основание, Веум. Започнах работа в криминалния отдел през 1945-а и не знам колко престъпления съм разследвал до пенсионирането си. Какво ли не – от обикновените кражби с взлом до убийства, изнасилвания, малтретиране на деца... – Лицето му стана затворено, сурово. – Господи, какви ли не човешки съдби! Животът на един полицаи е незавиден живот в сянка. Когато половината от деня плюс допълнителната работа вечер отива, за да се ровиш в човешкото нещастие, ти неусетно започваш да претръпваш. Жени, пребивани всеки ден в продължение на десетилетия; бебета на по три-четири месеца, захвърлени от майките си; покварени жени, изневерявали на кротките си и търпеливи съпрузи години наред, но един ден най-внезапно прободени с нож, защото търпението на мъжете им неочаквано се изчерпало. Пияни хулигани, нападнали камиона на пивоварната, и дебели проститутки, отмъкнали без остатък заплатата на някой наивен „сламен“ вдовец... Знаеш, Веум, колко безкрайно богат е този репертоар. Изнасилени момичета на шестнайсет години, изплакали очите си, които сигурно никога вече няма да погледнат с обич някой мъж. Четиринайсетгодишен крадец на автомобили, който се врязал с откраднатата от него кола в телеграфен стълб и ще остане сакат за цял живот... Много, много съм видял. Но сред всички случаи, с които съм се занимавал, само няколко са ме преследвали така, както пожарът в „Пофугл“.

– Но защо?

– Защото... Защото знам, че никой никога няма да се добере до истината за причините му. А нима нещо може да ядоса повече полиция от безсилието, че не е в състояние да разкрие едно престъпление.

– Но...

– И защото – прекъсна ме той, – защото виновникът за него беше тук, между нас. Бедният пияница, откраднал бутилка бира, получи половин година затвор в Йерен. А Хагбарт Хелебюст се измъкна безнаказано.

– Собственикът на фирмата?

– Именно.
– Но нали е бил в Осло, когато е станала експлозията?
– Да, така е. Ала ако някой носи отговорност за случилото се, това е само той. Никой друг!

– Откъде знаеш?

В погледа му се четеше умора:

– Ако наистина го знаех, нямаше да държа до ден днешен тук, у дома, тази картонена кутия, а Хагбарт Хелебюст не би бил там, където е сега. Тъкмо в това се състои работата. Не се намериха никакви доказателства.

– А къде е сега Хагбарт Хелебюст?

– Името не ти ли подсказва нещо?

– Като че да, но съвсем смътно.

– А може би името Хагбарт Хеле ти звучи по-познато?

– Разбира се!

Ялмар Нюмарк отново напълни чашите, но не постави бутилката на масата, а продължи, държейки я в ръка:

– Какво знаеш за него? – попита.

– Немного. Напуснал Норвегия в началото на петдесетте години и се установил по бреговете на Карибско море или някъде около този регион. Собственик е на непрестанно увеличаваща се търговска флотилия, чиито кораби неизменно плуват под най-удобния за момента флаг. Той е от онези корабоприетжатели, у които няма и капка патриотично чувство, но за сметка на това пък съблюдават изискванията на данъчната система, плащат според тях и имат самочувствието, че са строители на една истинска държава на благоденствието. Ала не мога да си го представя физически, за мен е някак си... неопределен.

– Неопределен, именно това е думата! – Ялмар Нюмарк размаха възбудено бутилката, ракията в нея се разклати и аз изпитах опасението, че ще удари с нея по ръба на масата тъй, както в такива моменти удряше с вестник. – Не се е снимал от 1954 година насам. Когато е в Норвегия, се пази като от чума от каквато и да било гласност около персоната му.